

G.A.LTZAILEA

Tarttalok «kristauak» ezagutzeko gogo aspalditik zuen, eta hal zuen guztietan bere amari aitaren, Tartalo zahar eta «maltzurra»-ren, ipuina edo historia kontatzeko eskatzen zion. Eta bere amak penetan eta malko artean kontatzen zion bere seme ezjakin eta maiteari. Tarttalok ulertzen zuen batzuetan kontatu nahi ez izatea, bere amarentzat gogorra izango baitzela ulertzen zuelako. Baina zergaitik bota zuen kristauak Tartalo osinera, ez al zuen kristauak gauza bera egingo Tartalorekin bere etxean harrapatu al izan balu? Tarttalok bazekien jentilak indartsuak, haundiak eta narratsak zirela kristauen esanetan. Baina kristauak txikiak eta ahulak ziren, baina txikiak eta ahulak izateaz aparte argiak ziren, eta Tarttalok hori asko miresten zuen. Berari behintzat ez litzaiokeen bururatuko hatza moztea bere amak txikitan lagun artera jolastera ez jeisteko eta non zegoen jakiteko jartzen zion eraztunaz askatzeko.

Gainera «kristauak» ezagutzeko gogo ugaritzen ari zitzaion Tarttalori azken aldian berdez jantziriko eta aurpegi arrarozko kristauak bere taberna gustokoenaren (Aiako Harrietakoa) inguruan buelta dexente ematen ari zirela ikustean. Gainera kristau hauek ez ziren txikitako kristauak bezalakoak, normala baino txikiagoak, beltzagoak, ahulagoak eta abar baitziren. Noizbehinka ikusten zituen lehengo kristauak bezalakoak, aurpegi ezagunekin, eta aurrekoak baino indartsuagoak. Gainera kristau berri hauek, bi kristau motak, euskalki arraro batez hitzegiten zuten, jentilek ez zuten tutik ere ulertzen.

Jentil zaharrek sasi-euskera bat zela eta kristau txikian ez zirela euskaldunak eta beraien kultura inposatu zuten etorkinak zirela zioten. Jentil zaharrek asko zekiten gure kultura zaharrari buruz eta Tarttalori asko gustatzen zitzaion neguko sutondoan eta agureen istorio eta historiak entzutea.

Jentilak oso kontuz ibiltzen ziren «kristauak» ez ikusteko eta Tarttalo ere kasu egiten zion ohar horri. Izan ere jentilek asko sufritu dute «kristauon» erruz. Baina behin Tarttalo eta bere kide jentilak ohizko tabernetan txikitoak hartzen ari zirela, berdez jantziriko kristautxo txikiak ikusi zituzten beste behin ere beren sudur txikia edozein lekutan sartzen. Ez zieten kasu egin eta beste taberna batera joan ziren, Aiako Harrietakora. Hura bai taberna ederra Tarttaloren ustez. Tabernariak «kristauekin» harremana zuen eta hauen musika jartzen zuen, euskal rock musika.

Baina halako batean ate izkutuaren atzean soinu bitxi bat entzun zuten.

- Tar, tar, tar, tartar, tartar- Berdez jantziriko kristauak ziren elkarren artean hitz egiten.

Baina zer nahi zuten? Azkar jakin zuten jentilek, atea kristoren danbateko batez bota eta makil beltz zentzubako batzuekin seinalatzen zituzten.

- Tar tar tar tar!!- berriro ere kristauak. Baina jentilek ez zieten ulertu eta harridura aurpegiz begiratzen zieten. Baina kristauak ekin eta ekin eta bere makiletatik sua atera arazi zuten. Jentilak banan banan erori ziren lurrera, Ttarttalo ezik, barraren atzean gorde baitzen arriskua usaindu orduko.

Makil beldurgarri haietatik sua ateratzen ez zela ikusirik Ttarttalok barraren gainetik burua atera zuen. Eta hara non ikusi zuen kristau bat bere makila bi begien erdian jarri ziola.

- Tar tar tar!- Esan zion. Baina Ttarttalok ez zion ulertu.

- Sentitzen diat baina ez diat ulertzen- Esan zion bere betiko euskaraz inoxente inoxente.

Kristauari ez gustatu eta makil-kada bat emanaz bere amaren erretolika bat gogorarazten zion eta ulertu ez zuen zerbait esan zion. Makilkadak ez zion minik egin Ttarttalorei, sasoiz beteriko jentila baitzen badazpada ere geldirik segi zuen. Oraindik gogoan bait zuen bere lagunei gertaturikoa.

Kristau horietariko bat bere atzera joan eta kate zixtrin bat jarri zion eskuetan. Apurtzeko gogo jarri zitzaion baina makilen beldur ez zuen egin.

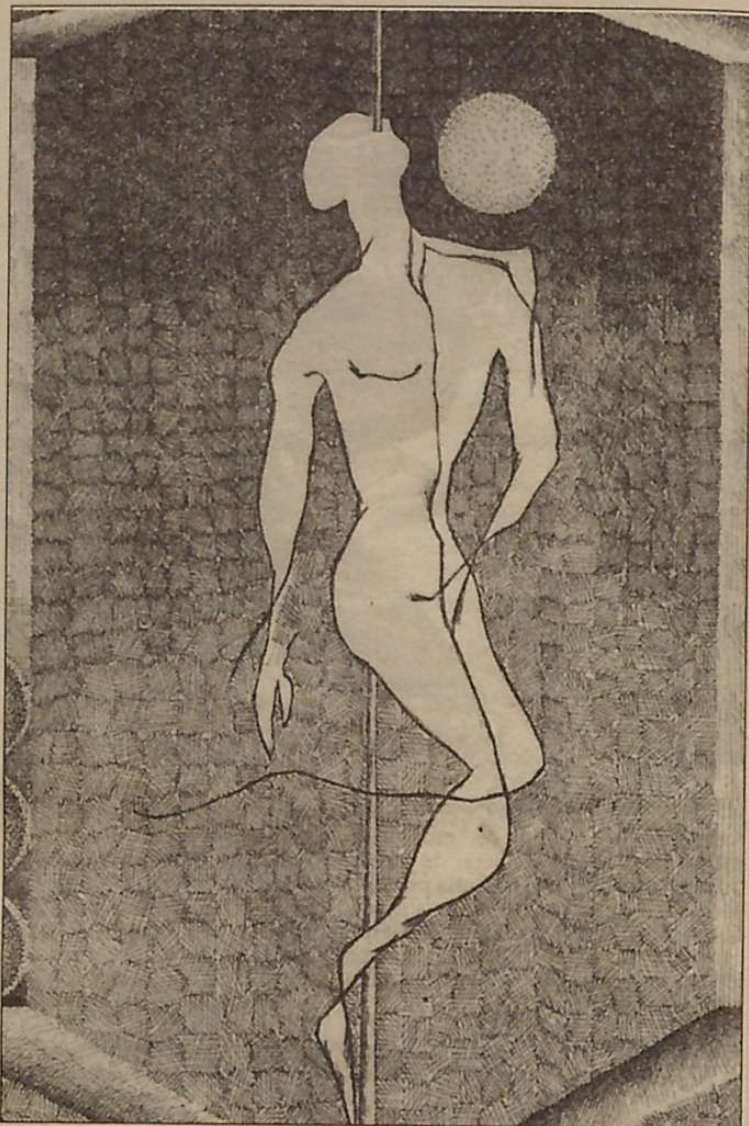
Bultzada artean metal arrarozko kaxa batean sartu ziren denak eta mendian zehar joan ziren "kristauen" herri eta hiriak paasatuaz. Bapatean gelditu eta ikur kristauak idatziriko kartel bat ikusi zuen. Ez zuen ikur kristauak idatzirikoa asko ulertu baina INTXAURRONDO jartzen zuela iruditu zitzaion. "Zein ongi, intxaurrak jango ditugu!" pentsatu zuen pozez beterik gure lagunak, baina pozarekin batera harridura, non daude intxaurrondoak?

Kaxatik jeitsi arazi eta harriz eginiko etxe arraro batean sartu ziren.

- Hor barruan egongo dira intxaurrak bildurik- Pentsatu zuen Ttarttalo ezjakinak.

Baina ez gela ilun eta heze batean sartu zuten Ttarttalo eta han utzi zuten bakar bakarrik.

Egun batzuk pasa ziren berriro ere kristauak jentilarengana etorri ziren arte. Far artean etorri ziren kristauak irrifarrarekin etorri baitziren, berriro ere kateak jarri zizkioten. Baina

honetan ez ziren horrekin konformatu eta zaku bat jarri zioten buruan. Beste gela batera eramanean, zakua kendu eta urez beteriko ontzi bat ikusi zuen, tamaina guzietako makilak ere bai eta kuprezko hari bi azkenik.

- Zertarako guzi hau? Eta intxaurrak?- Galdetu zuen Ttarttalok, eta hori esaten bukatu zuenean bera bezalako jentil batentzat ezer ez zen baina kristau batentzat kristorena izango zen "paliza" eman zioten.

Ttarttalok ulertu zuen zer esan nahi zioten eta ixilik eta geldirik geratu zen. Horren segidan enkaputxaturiko kristau bat hurbildu eta doinu goxoan berak ulertu ez zuen zerbait esan zion, baina Ttarttalok eskarmentua jaso ondoren, ongi ulertu baitzuen, ixilik jarraitu zuen. Hori ikusirik kristauak bere ximetatik heldu eta urez beteriko ontzian sartu zion burua, Ttarttalo bildurturik oihuka eta zalapartaka hasi zen bere izu eta minetik askatzeko. Ttarttaloren indarra beretzat gehiegi zela ikusirik kristauak laguntza eskatu zuen, eta hor joan zitzaizkion besteak laguntzera. Ttarttalok ezin zuela ikusirik etsi zuen eta uraren epeltasuna gozatzeari ekin, handik denbora atera zuten berriro ere Ttarttalo bere zorigaitzetik. Baina kristauak bereari jarraitzen zioten, eta Ttarttalok ere bai, ez baitzuen tutik ere ulertzen.

Isiltasunak apur batean segi zuen, Kristauak beren artean hitz egiteari ekin zioten arte. Berriro Ttarttalorengana itzuli, soinekoak kendu eta kuprezko bi hariak potroetan lotu zitzaizkion, hari hauen beste puntak bi zuloetan sartu eta Ttarttalok hor geratuko zenaren sensazioa eduki zuen.

Baina gauza ez zen hor geratu zeren ez bait zioten hori behin bakarrik egin, ezta bakarrik ere, urezko putzuan sartu zuten berriro hariekin batera eta berriro lehengoko sentazioak hartu zion gorputza.

Baina Ttarttalok mutu jarraitzen zuen ez zekiela zer egin. Hitz eginez gero gorriak ikusi eta ixilik egon ezkerre gehiago. Hor bertan ziplo hilda erori nahi zuen. Baina norbaitek ez zuen nahi, hori pentsatzen zuen behintzat Ttarttalok.

Ez zuela askozaz gehiago iraungo bazekien, bere ordua laister zetorrela bazekien, kristauak hildako aita semeak berriro elkartuko zirela bazekien. Baina Ttarttalok zutik zirauen. Horiexek ziren Ttarttaloren azken pentsamenduak, umez beteriko ontzian mallokoen artean bere guraso, lagun, familiare eta lurrei adioa esaten zion bitartean.

-¡S'a muerto!

- Pos ke se joda, etxarlo a la basura y no dejaz ni rastro de el.

- ¡SI MIGENERAL!

Arkaitz Arozena Salaberria